

Súd: Okresný súd Čadca
Spisová značka: 9C/134/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5314210181
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomíra Krišťáková
ECLI: ECLI:SK:OSCA:2020:5314210181.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Čadca sudkyňou JUDr. Ľubomírou Krišťákovou v spore žalobcu: Štátny fond rozvoja bývania, so sídlom Lamačská cesta 8, 833 04 Bratislava, IČO: 31 749 542, zastúpený: GARAJ & Partners s.r.o., so sídlom Jozefská 3, 811 06 Bratislava, IČO: 35 951 125, proti žalovaným: 1a/ R.. U. L., nar. XX.X.XXXX, bytom U. H. XXXX, XXX XX Č. F., Č. A., 1b/ K. L., nar. XX.X.XXXX, bytom U. H. XXXX, XXX XX Č. F., Č. A., 2/ G. L., nar. X.XX.XXXX, R. U. H. XXXX, XXX XX Č. F., Č. A., 3/ C. Š., nar. X.X.XXXX, bytom XXX XX O. XXXX, 4/ C. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX O. XXXX, žalovaní v rade 2/, 3/, 4/ zastúpení: Advokátska kancelária JUDr. Peter Strapáč, PhD., s.r.o., so sídlom Ul. 17. Novembra 3215, 022 01 Čadca, IČO: 50 473 522, o zaplatenie 1.985,- € s príslušenstvom, takto

rozhodol:

- I. Konanie v časti o zaplatenie sumy 1.985,- € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 1.985,- € od 6. 11. 2014 do zaplatenia **z a s t a v u j e .**
- II. Žalobu **z a m i e t a .**
- III. Žalobca **m á** voči žalovaným v rade 1a/ až 4/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 50 %, o výške ktorej náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou, ktorá bola Okresnému súdu Čadca doručená dňa 18.11.2014, sa žalobca domáhal voči pôvodnému žalovanému v rade 1/ a žalovanej v rade 2/ zaplatenia sumy vo výške 1.985,- € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 1.985,- € od 6.11.2014 do zaplatenia a náhrady trov konania na tom skutkovom základe, že žalobca uzatvoril s pôvodným žalovaným v rade 1/ a žalovanou v rade 2/ zmluvu o poskytnutí podpory vo forme úveru číslo XXX/XXXX/XXXX, na základe ktorej bola pôvodnému žalovanému v rade 1/ a žalovanej v rade 2/ poskytnutá podpora vo forme úveru vo výške 23.235,74 € s dobou splatnosti 30 rokov. Poskytnutý úver mali pôvodný žalovaný v rade 1/ a žalovaná v rade 2/ splatiť pri základnej úrokovej sadzbe vo výške 3,1 % formou mesačných splátok vo výške 99,25 €. Pôvodný žalovaný v rade 1/ a žalovaná v rade 2/ sa v zmluve zaviazali, že dlh, ktorý sa skladá z úveru a úroku, budú splácať pravidelnými mesačnými splátkami a to tak, že platba bude vykonaná vždy do 15. dňa kalendárneho mesiaca počas celej lehoty splatnosti úveru. Mesačná splátka úveru bola v zmysle zmluvy stanovená vo výške 99,25 €. Nakoľko boli pôvodný žalovaný v rade 1/ a žalovaná v rade 2/ v omeškani so zaplatením mesačných splátok poskytnutého úveru, žalobca prostredníctvom právneho zástupcu vyzval pôvodného žalovaného v rade 1/ a žalovanú v rade 2/ na úhradu zameškaných splátok. Pôvodný žalovaný v rade 1/ a žalovaná v rade 2/ na predmetnú výzvu nereagovali a dlh na zameškaných splátkach neuhradili. Ku dňu 5.11.2014 sa pôvodný žalovaný v rade 1/ a žalovaná v rade 2/ dostali do omeškania s dvadsiatimi splátkami, čo predstavuje sumu vo výške 1.985,- €.

2. Podaním doručeným súdu dňa 13.4.2015 žalobca rozšíril podanú žalobu a požadoval od pôvodného žalovaného v rade 1/ a žalovanej v rade 2/ povinnosť uhradiť istinu vo výške 17.810,83 € spolu so zmluvným úrokom vo výške 1.020,63 €, úrokom z omeškania vo výške 126,29 €, úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 1.985,- € od 6.11.2014 do 1.4.2015, t. j. 63,92 €, úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 17.810,83 € od 2.4.2015 až do zaplatenia istiny a zmluvnú pokutu vo výške 1.883,15 € s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ostatných žalovaných, ako aj sa domáhal náhrady trov konania na tom skutkovom základe, že žalobca opakovane vyzýval pôvodného žalovaného v rade 1/ a žalovanú v rade 2/ k úhrade dlhu na zameškaných splátkach prostredníctvom upomienok, napriek tomu žalovaní na ne nereagovali a dlžnú sumu neuhradili. Vzhľadom k tejto skutočnosti žalobca odstúpil od zmluvy podaním zo dňa 22.12.2014, čím sa celý dlh stal splatným. Žalobcovi zároveň vznikol nárok na zmluvnú pokutu v zmysle čl. VIII. bod 8.5 zmluvy.

3. Podaním doručeným súdu dňa 11.8.2016 žalobca zobral podanú žalobu späť v časti nároku na zaplatenie úroku z omeškania v sume 126,29 €, v tejto časti žiadal konanie zastaviť. Ďalej uviedol, že nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty si uplatnil až v odstúpení od úverovej zmluvy zo dňa 22.12.2014 s poukazom na čl. VIII. bod 8.5 zmluvy. Tento vyčíslil nasledovne: 17.810,83 € (nesplatená istina) + 1.020,63 € (nesplatený úrok) = 18.831,46 € x 10 : 100 = 1.883,15 €. Žalobca zároveň vzniesol procesný návrh na pristúpenie žalovaných v rade 3/ a 4/ do konania, ktorý nárok skutkovo odôvodnil tým, že v zmysle čl. VII. Záručných podmienok zmluvy číslo XXX/XXXX/XXXX o poskytnutí podpory je návratnosť úveru zabezpečená ručením tretích osôb alebo zriadením záložného práva. Žalobca zaslal pôvodnému žalovanému v rade 1/ a žalovanej v rade 2/ výzvu na zriadenie záložného práva zo dňa 28.2.2014, ktorá bola zasielaná na vedomie aj ručiteľom. Pôvodný žalovaný v rade 1/ a žalovaná v rade 2/ aj napriek tejto výzve pohľadávku žalobcu zriadením záložného práva nezabezpečili. S poukazom na čl. 7.1 zmluvy ručiteľa ručia za dlh dlžníka po dobu, pokiaľ nie je zriadené záložné právo v prospech veriteľa. Odstúpenie od úverovej zmluvy zo dňa 22.12.2014 žalobca zaslal žalovanému v rade 1/, ktorý ho prevzal dňa 31.12.2014. Žalovaná v rade 2/ neprevzala odstúpenie v odbernej lehote a zásielka bola uložená dňa 29.12.2014. Žalovaný v rade 3/ prevzal odstúpenie dňa 26.1.2015 a žalovaný v rade 4/ dňa 26.1.2015. V zmysle odstúpenia od zmluvy boli žalovaní vyzvaní, aby dlžnú sumu uhradili najneskôr v lehote 5 dní odo dňa jej doručenia. Vzhľadom k tomu, že odstúpenie prevzali najneskôr žalovaní v rade 3/ a v rade 4/ dňa 26.1.2015 uplynula 5-dňová lehota na plnenie 31.1.2015, t. j. dňom nasledujúcim 1.2.2015 sa stal splatným celý dlh a žalovaní sa týmto dňom dostali do omeškania. Žalobca preto uplatňuje okrem istiny vo výške 17.810,83 €, zmluvného úroku vo výške 1.020,63 € aj úrok z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 1.985,- € od 6.11.2014 do 1.2.2015 vo výške 38,09 € a úrok z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 17.810,83 € od 2.2.2015 do zaplatenia a zmluvnú pokutu vo výške 1.883,15 € a náhradu trov konania.

4. Podaním doručeným súdu dňa 19.10.2016 žalobca poukázal na § 3, § 4 zákona 374/2014 Z. z. a uviedol, že zohľadňujúc aktuálne platnú legislatívu vymedzujúcu rámec fungovania a činnosti žalobcu, je možné konštatovať, že nevykonáva svoju činnosť nezávisle a samostatne v miere typickej pre subjekty vykonávajúce štandardné obchodné a podnikateľské činnosti, nakoľko ex lege podlieha správe Ministerstva dopravy a výstavby a regionálneho rozvoja SR, hospodári podľa schváleného rozpočtu zapojeného finančnými vzťahmi na rozpočet Ministerstva, o zmenách v jeho rozpočte rozhoduje minister sám alebo po predchádzajúcom písomnom súhlase Ministerstva financií Slovenskej republiky, podlieha kontrole svojej činnosti ministerstvom a jeho základný vnútorný predpis upravujúci jeho organizáciu a činnosť podlieha schváleniu ministerstvom. Poukázal na to, že na základe zmluvy o poskytnutí podpory číslo XXX/XXXX/XXXX bol pôvodnému žalovanému v rade 1/ a žalovanej v rade 2/ poskytnutý úver vo výške 23.235,74 € (700.000,- Sk) pri základnej úrokovej sadzbe 3,1% ročne s lehotou splatnosti 30 rokov. V tomto období banky poskytovali porovnateľné úvery pri základnej úrokovej sadzbe v rozpätí medzi 7% až 8%. Z uvedených skutočností vyplýva, že činnosť, ktorú žalobca vykonáva, nemožno kvalifikovať ako obchodnú alebo inú podnikateľskú, nakoľko nespĺňa všetky jej taxatívne vymedzené pojmové znaky. Vzhľadom na činnosť žalobcu vykonávanú na základe osobitného zákonného štatútu, ktorým je zákon o Štátnom fonde rozvoja bývaní, pojmové znaky obchodnej činnosti (t. j. zámer smerujúci k dosiahnutiu zisku, výkon povolania alebo profesie, kvalifikovaný výkon činnosti napĺňajúci znaky trhového správania založeného na ponuke a dopyte) u neho absentujú. K omeškaniu žalovaných žalobca uviedol, že pôvodný žalovaný v rade 1/ a žalovaná v rade 2/ boli k dátumu 12.12.2014 v omeškani s 21 splátkami, čím došlo k splneniu podmienky čl. VIII. bod 8.4 zmluvy o úvere oprávňujúcej žalobcu k odstúpeniu od zmluvy o úvere. Žalobca je toho názoru, že v predmetnom prípade nejde

o čiastkové plnenie, pri ktorých sa splátky premlčujú samostatne podľa § 392 ods. 2 Obchodného zákonníka, ale ide o jedno plnenie, pri ktorom splatnosť nastala splatnosťou celého úveru. Žalobca poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Obo 54/2007 zo dňa 17.6.2008. K odstúpeniu od zmluvy a ručeniu žalobca uviedol, že vzťah založený medzi žalobcom a žalovanými je obchodnoprávnym vzťahom, a to konkrétne vzťahom zo zmluvy o úvere, ktorá je upravená v § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Pre prípad omeškania s úhradou pravidelných mesačných splátok v súlade so zmluvou o úvere bol dojednaný spôsob odstúpenia od zmluvy o úvere v čl. VIII. bod 8.4 zmluvy o úvere, ktoré dojednanie predstavuje miernejšiu úpravu možnosti odstúpenia od úverovej zmluvy podľa § 506 Obchodného zákonníka. Napriek doručenému odstúpeniu, nedošlo zo strany žalovaných k úhrade sumy 18.957,75 €. Žalobca poukázal na rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn. 43Cob 239/2015, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Obo 143/1998. Žalobca je toho názoru a tiež je v súlade so súdnou praxou a konštantnou judikatúrou, že odstúpením od úverovej zmluvy nedochádza k zániku hlavného záväzku, teda nedochádza ani k zániku ručenia. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Obo 33/2012, rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 32 Odo 629/2006. Odstúpenie od úverovej zmluvy podľa § 506 Obchodného zákonníka je osobitný inštitút, ktorý v dôsledku nedisciplinovaného správania dlžníka (vrátiť úver v pravidelných mesačných splátkach riadne a včas) spôsobuje jedine zmenu splatnosti vrátenia úveru z pôvodnej splatnosti na novú splatnosť. Takýto spôsob vrátenia úveru zo zmluvy o úvere, teda zmenu splatnosti v dôsledku nedisciplinovanosti pôvodného žalovaného v rade 1/ a žalovanej v rade 2/ využil aj žalobca. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 33 Cdo 2878/2008. K otázke aplikácie spotrebiteľského práva a jeho vzťahu k žalobcovi žalobca uviedol, že zákonodarca negatívnym vymedzením spotrebiteľského úveru subsumoval zákon o Štátnom fonde rozvoja bývania do skupiny osobitných predpisov, na základe ktorých poskytované úvery nespádajú do kategórie „spotrebiteľský úver“, t. j. úver poskytovaný žalobcom nie je spotrebiteľským úverom. Žalobca ako právnická osoba zriadená zákonom o Štátnom fonde rozvoja bývania je účelovým fondom, ktorý v zmysle legálnej definície pojmu spotrebiteľská zmluva v zmysle § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka nespĺňa pojmové znaky dodávateľa, t. j. zmluva o poskytnutí podpory uzatvorená medzi žalobcom a žalovanými nie je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Žalobca poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Cdo 120/2010 z 29. 3 2012. K fikcii doručenia žalobca poukázal na § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že účinnosť prejavu vôle voči neprítomnej osobe nastáva od okamihu, kedy jej dôjde. Podľa názoru súdnej praxe a v súlade s teoretickými poznatkami prejav vôle je voči neprítomnej osobe účinný od okamihu, kedy sa dostane do sféry jej dispozície. Pri hmotnoprávných úkonoch sa nevyžaduje skutočné doručenie a prevzatie písomnosti zachytávajúcej právny úkon. Účinnosť adresovaných jednostranných hmotnoprávných úkonov v režime Občianskeho zákonníka, resp. celkovo v oblasti súkromného práva predpokladá, že prejav vôle dôjde, resp. je doručený adresátovi, t. j., že sa dostane do sféry jeho dispozície - už týmto okamihom začína právny úkon pôsobiť voči druhej zmluvnej strane. Slovným spojením „dostanú sa do jeho dispozície sféry“ je potrebné rozumieť objektívnu možnosť neprítomnej osoby zoznámiť sa s jej adresovaným právnym úkonom. Právna teória i súdna prax takouto možnosťou chápe nielen samotné prevzatie písomného hmotnoprávneho úkonu, ale i také prípady, kedy doručením listu či telegramu obsahujúceho prejav vôle do bydliska alebo sídla adresáta, či do jeho poštovej schránky, poprípade i hodením oznámenia do poštovej schránky o uložení takejto zásielky, nadobudol adresát hmotnoprávneho úkonu objektívnu príležitosť zoznámiť sa s obsahom zásielky. Prítom nie je nevyhnutné, aby sa adresát skutočne zoznámil s obsahom hmotnoprávneho úkonu. Postačuje, že mal objektívnu možnosť spoznať jeho obsah. Žalobca poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 26 Cdo 268/2011 zo dňa 8.6.2011, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Cdo 129/2010 zo dňa 28.1.2011, uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 26 Cdo 4074/2009 zo dňa 8.6.2011. Dôjdením prejavu vôle do dispozície adresáta sa završuje proces účinného doručenia právneho úkonu a od tohto momentu je právny úkon pre konajúci subjekt záväzný a nemožno ho jednostranne odvolať. Odstúpenie zasielané žalovanej v rade 2/ bolo uložené na pošte dňa 29.12.2014. Od uvedeného okamihu sa zásielka dostala do sféry jej dispozície a tento úkon žalobcu začal voči žalovanej v rade 2/ pôsobiť. Ku nákladom spojeným s uplatnením pohľadávky žalobca poukázal na § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že ide o náklad v celkovej výške 541,14 € a pozostáva z nákladov za výzvu na úhradu 2014 - úkon v sume 81,33 €, režijný paušál v sume 8,04 €, 20 % DPH v sume 17,87 €, spolu 107,24 €, náklad na odstúpenie od zmluvy o úvere 2014 - úkon v sume 353,54 €, režijný paušál v sume 8,04 €, 20 % DPH 72,32 €, spolu 433,90 €.

5. Uvedeným podaním doručeným súdu dňa 19.10.2016 žalobca oznámil, že žalovaní vykonali čiastočnú úhradu vo výške 1 800,-- €, ktorá bola započítaná na nesplatený zmluvný úrok vo výške 1.010,63 €, na úrok z omeškania vo výške 8,05% ročne zo sumy 1.985,-- € od 6.11.2014 do 1.2.2015, t. j. vo výške 38,09 €, na zmluvnú pokutu vo výške 1.883,15 € (po započítaní predstavuje zmluvná pokuta sumu 1.131,87 €). Zároveň podanú žalobu rozšíril v časti zmluvného úroku vo výške 3,1% ročne zo sumy 17.810,93 € od 2.2.2015 do zaplatenia a v časti nároku na zaplatenie nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 541,14 €.

6. Podaním doručeným súdu 9.12.2016 sa žalobca vyjadril k problematike spotrebiteľských právnych vzťahov v kontexte aktuálnej judikatúry. Poukázal na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie (tretia komora) z 9. novembra 2016 vo veci C-42/2015. Podaním doručeným súdu dňa 29.5.2017 žalobca poukázal na rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 5C 9/2015 zo dňa 28.3.2017, rozsudok Okresného súdu Michalovce, sp. zn. 8Csp/132/2016 zo dňa 21.4.2017. Opätovne sa vyjadril k dôvodom, pre ktoré právny vzťah so žalovanými nepovažuje za spotrebiteľský, inštitútu odstúpenia od zmluvy, zmluvnej pokute, vo vzťahu ku ktorej právna úprava vychádza z absolútnej objektívnej zodpovednosti za porušenie povinnosti, ktorá je zabezpečená zmluvnou pokutou. Zaplatenie zmluvnej pokuty neoslobodzujú povinnú stranu od splnenia povinnosti, ktorú porušila. Uviedol, že zmluva o poskytnutí podpory nie je spotrebiteľskou zmluvou, ani typovou, ani formulárovou zmluvou, keďže jej náležitosti vymedzuje zákon, vzťah medzi žalobcom a žalovanými založený zmluvou o poskytnutí podpory je obchodnoprávnym vzťahom, žalobca nevystupuje v týchto konaniach ako dodávateľ v zmysle Občianskeho zákonníka, ani nekoná v rámci svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odstúpením od zmluvy nezaniká nárok žalobcu na zaplatenie zmluvných úrokov. Výška zmluvnej pokuty je primeraná s prihliadnutím na hodnotu a význam zabezpečovanej povinnosti. I v podaniach doručených súdu dňa 9.2.2017 a dňa 23.2.2017 sa žalobca opätovne vyjadroval k svojmu postaveniu v konaní, k pojmu dodávateľ, k povahe záväzkového vzťahu, pojmu spotrebiteľský úver, k ručiteľskému vyhláseniu.

7. Podaním doručeným súdu dňa 12.6.2017 žalobca zobral podanú žalobu späť v časti úroku z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 1.985,- € od 2.2.2015 do 1.4.2015 a navrhol zmenu žalobného návrhu, pokiaľ ide o dátum, od ktorého sa uplatňuje úrok z omeškania vo výške 8,05% ročne zo sumy 17.810,83 €, t. j. oproti pôvodne určenému dátumu 2.4.2015 na dátum 2.2.2015. Tiež uviedol, že žalovaní vykonali čiastočnú úhradu vo výške 1.800,-- €, ktorú žalobca započítal na nesplatený zmluvný úrok vo výške 1.020,63 €, úrok z omeškania vo výške 8,05% ročne zo sumy 1.985,-- € od 6.11.2014 do 1.2.2015, t. j. vo výške 38,09 € a v zostávajúcej časti v sume 741,28 € na zmluvnú pokutu vo výške 1.883,15 €. Žalobca preto zobral podanú žalobu späť čo do zmluvného úroku vo výške 1.020,63 €, úroku z omeškania vo výške 8,05% ročne zo sumy 1.985,-- € od 6.11.2014 do 1.2.2015, t. j. vo výške 38,09 € a zmluvnej pokuty vo výške 741,28 €. Uplatnený nárok zároveň rozšíril o náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 541,14 € a zmluvný úrok vo výške 3,1% ročne od 2.2.2015 z nezaplatenej istiny vo výške 17.810,93 € do zaplatenia.

8. Tiež podaním zo 18.8.2017 sa žalobca vyjadroval k ručiteľskému záväzku a vecnej legitímácii. Poukázal na uznesenie Krajského súdu Košice, sp. zn. 9Co 14/2016 zo dňa 28.2.2017. Uviedol, že záväzok (hlavný, zabezpečený) môže zaniknúť len spôsobom upraveným zákonom, t. j. podľa § 324 a nasl. Obchodného zákonníka. V danom právnom vzťahu nedošlo k zániku hlavného záväzku žiadnym zákonom stanoveným spôsobom. Právna skutočnosť odstúpenia od zmluvy o úvere nespôsobuje zánik záväzku, t. j. nespôsobuje zánik povinnosti splatiť dlh. Z tohto dôvodu ručiteľský záväzok nezaniká a veriteľ je oprávnený domáhať sa splnenia záväzku od hlavných dlžníkov a súčasne aj od ručiteľov. Žalovaní, ktorí prevzali ručiteľský záväzok, sú preto pasívne vecne legitímovaní v danom spore spolu s hlavnými dlžníkmi. Aktívnu legitímáciu žalobcu v spore podmieňuje § 1 ods. 1 písm. b/, § 6 ods. 1 písm. a/ Zákona č. 278/1993 Z. z.. K odstúpeniu od zmluvy a aplikácii Obchodného zákonníka žalobca poukázal na rozsudok Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 14C 1/2014 zo dňa 29.3.2017, rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves, sp. zn. 4C/1/2014, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Obo 33/2012 zo dňa 27.8.2017. K problematike úroku z omeškania a započítaniu žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co 277/2016 zo dňa 26.1.2017.

9. Uznesením, č. k. 9C 134/2014-180 zo dňa 25.4.2018 súd pripustil, aby do konania pristúpili žalovaní v rade 3/ a v rade 4/.

10. Žalovaní v rade 3/ a 4/ vo vyjadrení k podanej žalobe namietali predložené plnomocenstvo. Uviedli, že žalobca na výzvu súdu predložil do konania plnomocenstvo zo dňa 30.5.2014, ktoré bolo priložené aj k výzve na úhradu dlžnej sumy zo dňa 14.10.2014, tiež k odstúpeniu od úverovej zmluvy zo dňa 22.12.2014 a je aj súčasťou podania zo dňa 2.4.2015 doručeného do podateľne Okresného súdu Čadca dňa 13.4.2015. Z tohto plnomocenstva je zrejmé, že ho uzatvoril Štátny fond rozvoja bývania a splnomocnil spoločnosť AENEA Legal s. r. o.. V predmetnom plnomocenstve však nie je zrejmé, na aké právne úkony a voči akej osobe sa predmetná plná moc udeľuje. Žalovaní v rade 3/ a 4/ majú za to, že predmetné splnomocnenie nie je jasné a zrozumiteľné a z takéhoto plnomocenstva nevyplýva, voči akému subjektu právny zástupca vykonávať právne úkony. Žalovaní v rade 3/ a 4/ poukázali na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7MCdo 6/2013 zo dňa 14.5.2014, podľa ktorého nevyhnutnou obsahovou náležitosťou plnomocenstva je jeho rozsah a vôľa plnomocenstvo splnomocnencom prijať, inak je plnomocenstvo neplatné. Z predloženého plnomocenstva nie je zrejmé, pre aké konanie sa toto plnomocenstvo poskytuje, voči akému subjektu. Nie je zrejmé, či advokátska kancelária zastupuje Štátny fond rozvoja bývania ako žalobcu v konaní pred Okresným súdom Čadca alebo v inom konaní. Táto plná moc postráda základné náležitosti tak, ako to má na mysli Občiansky zákonník § 31 ods. 1. Okrem toho plná moc bola udelená 30.5.2014, čiže v čase, kedy ešte nebol podaný návrh na začatie súdneho konania. Výzva na úhradu bola zasielaná až 14.10.2014. Žalovaní preto majú pochybnosti, či toto plnomocenstvo bolo vôbec udelené do tohto konania. Tiež majú za to, že na základe takéhoto plnomocenstva nemôže právny zástupca žalobcu vykonávať právne úkony vo vzťahu k tomuto konaniu, pretože takéto plnomocenstvo je neplatné a nedostatočne určité a zrozumiteľné. Žalovaní v rade 3/ a 4/ poukázali na skutočnosť, že plnomocenstvo bolo priložené aj k odstúpeniu od zmluvy, ktoré bolo spísané 22.12.2014. Toto odstúpenie od zmluvy nespísal žalobca, ale advokátska kancelária v mene žalobcu na základe plnomocenstva. Z plnomocenstva zo dňa 30.5.2014 vyplýva, že splnomocnenec je oprávnený splnomocniteľa zastupovať vo veci súdneho vymáhania pohľadávok vrátane exekučného konania a úkonov súvisiacich so súdnym vymáhaním pohľadávok v rámci súdneho vymáhania pohľadávok, čiže predmetná plná moc je obmedzená na súdne vymáhanie akýchkoľvek pohľadávok splnomocniteľa. Žalovaní v rade 3/ a 4/ majú za to, že odstúpenie od zmluvy nie je úkon smerujúci k vymáhaniu, nie je úkon v rámci súdneho vymáhania pohľadávky, a preto takéto odstúpenie od zmluvy je neplatné, keďže ho podala osoba, ktorá na toto odstúpenie od zmluvy nebola oprávnená. Žalovaní v rade 3/ a 4/ majú za to, že súd sa prejudiciálne musí zaoberať náležitosťami predmetného plnomocenstva zo dňa 30.5.2014 a tým, či toto plnomocenstvo je platné, a teda úkony urobené advokátskou kanceláriou AENEA Legal s. r. o. v súdnom konaní sú platnými úkonmi za splnomocniteľa a taktiež, či predmetné plnomocenstvo zo dňa 30.5.2014 je plnomocenstvom, ktoré postačuje na to, aby mohol byť urobený úkon odstúpenia od zmluvy zo dňa 22.12.2014. Žalovaní zastávajú názor, že takéto plnomocenstvo nepostačuje na to, aby mohla advokátska kancelária robiť úkony za splnomocniteľa na odstúpenie od zmluvy, keďže takéto odstúpenie od zmluvy nie je súdnym vymáhaním pohľadávky, ale je to iný právny úkon, na ktorý by malo samostatné plnomocenstvo aj s označením úkonu, aký sa má uskutočniť a voči akej osobe. Zároveň žalovaní v rade 3/ a 4/ vzniesli námietku premlčania. Uviedli, že majú za to, že voči žalovaným v rade 3/ a 4/ je nárok premlčaný. Hoci v čase podpísania úverovej zmluvy a ručiteľského záväzku Občiansky zákonník neobsahoval úpravu spotrebiteľských zmlúv, slovenský právny poriadok právnu úpravou Občianskeho zákonníka účinnou od 1.4.2004 zosúladiť úpravu spotrebiteľského práva vyplývajúceho zo smernice Rady č. 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Zo zmluvy, ktorá bola predložená žalobcom, vyplýva z čl. VII. Záručné podmienky bod 7.1, že ručenie sa uzatvára v zmysle § 546 až 560 Občianskeho zákonníka. Žalovaní v rade 3/ a 4/ poukázali na rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn. 16Co 217/2012. Práva a povinnosti ručiteľa vyplývajúce v spotrebiteľskom vzťahu nemožno posudzovať prísnejšie ako u hlavného dlžníka. Vzhľadom na to, že premlčacia doba podľa právnej úpravy v Občianskom zákonníku je pre spotrebiteľa priaznivejšia a plynie dlžníkovi aj ručiteľovi samostatne a nezávisle na sebe, mohlo dôjsť k prerušeniu, iba pokiaľ by žalobca uplatnil právo na súde, čo sa v danom prípade nestalo. Posledná splátka bola uhradená 15.2.2013, pričom ďalšia splátka 15.3.2013 už uhradená nebola, a teda 15.9.2013 uplynula 6-mesačná lehota od splatnosti poslednej splátky, kedy mohol žalobca od zmluvy odstúpiť. Žalobca si neuplatňoval predmetný nárok voči žalovaným v rade 3/ a 4/, ktorí mali samostatnú premlčaciu lehotu. Tento nárok si voči žalovaným v rade 3/ a 4/ kvalifikovane uplatnil až podaním zo dňa 8.6.2017, doručeným do podateľne Okresného súdu Čadca dňa 12.6.2017, až toto je možné považovať za procesný úkon, ktorým si žalobca uplatnil žalobu vo vzťahu k žalovanému v rade 3/ a 4/, pričom v čase tohto uplatnenia bol predmetný nárok voči žalovanému v rade 3/ a 4/ premlčaný. Zároveň žalovaní v rade 3/ a 4/ uviedli, že kumulatívna podmienka v obsiahnutá v bode 7.1 nebola splnená, pretože nebola doručená osobitná písomná výzva

na uspokojenie pohľadávky fondu. Žalobca preukázal, že bola odoslaná výzva na zaplatenie sumy 1.885,75 € zo dňa 14.10.2014, následne podal žalobu na Okresný súd Čadca dňa 18.11.2014, až po podaní žaloby došlo k odstúpeniu od zmluvy dňa 22.12.2014. Žalovaní v rade 3/ a 4/ majú za to, že takéto odstúpenie od úverovej zmluvy nemožno považovať za osobitnú písomnú výzvu na uspokojenie pohľadávky, pričom takúto vadu nemôže zhojiť ani skutočnosť, že toto odstúpenie od zmluvy bolo doručované samotným ručiteľom. Žaloba voči žalovanému v rade 3/ a 4/ je podaná predčasne, pretože nebola zaslaná osobitná písomná výzva na uspokojenie pohľadávky fondu, pričom výzva subsumovaná v odstúpení od úverovej zmluvy nie je samostatnou písomnou výzvou, ktorú má na mysli zmluva v čl. 7.1.. Žalovaní v rade 3/ a 4/ poukázali, že nebola zaslaná ani samostatná výzva na vyrovnanie splátok, pretože výzvu, ktorá bola doručená dňa 14.10.2014, možno chápať ako predžalobnú výzvu a podľa názoru žalovaných v rade 3/ a 4/ podanú osobou, ktorá nebola na takéto konanie oprávnená, pretože táto výzva na úhradu zo dňa 14.10.2014 nie je výzvou na zastupovanie v súdnom konaní a nerieši sa ani súdne vymáhanie pohľadávky, ale išlo o predsúdne riešenie sporu, čiže bola zasielaná osobou, ktorá nebola na takúto výzvu oprávnená, a teda na takúto výzvu nemožno prihliadať. Táto výzva nesmerovala k odstúpeniu od zmluvy, keďže samotný žalobca si najskôr uplatnil nárok čo do istiny 1.885,75 €, čiže v čase, kedy zasielal výzvu nemal v úmysle urobiť výzvu na úhradu smerujúcu následne k odstúpeniu od zmluvy. Táto línia bola prerušená jednak určitým časovým odstupom vyše 2,5 mesiaca, ako aj podaním žaloby o zaplatenie 1.885,75 €. Takže nebol splnený predpoklad uvedený v čl. 8.4, a to predpoklad odstúpenia od úverovej zmluvy, teda písomná výzva k vyrovnaniu splátok. Žalovaní tiež poukázali na to, že ručiteľský záväzok je akcesorickým záväzkom popri hlavnom záväzku. Žalovaní nerozumejú, aký zmysel, aké opodstatnenie má doručovanie odstúpenia od zmluvy ručiteľom, teda žalovaným v rade 3/ a 4/, kde toto odstúpenie od zmluvy doručované žalovanému v rade 3/ a 4/ pôsobí aj zmätočne, keďže sa uvádza, že žalovanému 3/ a 4/ mala byť poskytnutá podpora vo forme úveru, kde sa zaviazali poskytnutý úver splácať v pravidelných mesačných splátkach. Takáto skutočnosť sa nezakladá na pravde, keďže ručiteľovi nebol úver poskytnutý, ale ručiteľ iba ručí za splatenie celého úveru a taktiež ručiteľ sa nezaviazal splácať jednotlivé mesačné splátky. Z tohto dôvodu je tento úkon absolútne zmätočný, neplatný, v rozpore s povahou ručiteľského záväzku ako záväzku akcesorického a taktiež takéto odstúpenie od úverovej zmluvy zasielané ručiteľom je nonsens, keďže ručiteľia nie sú účastníkmi úverovej zmluvy. Žalovaní v rade 3/ a 4/ majú za to, že takýto právny úkon je potrebné vykladať tak, že žalobca mal záujem odstúpiť od ručiteľského záväzku, a teda tým pádom ručenie žalovaného v rade 3/ a 4/ zaniklo. Majú za to, že ručiteľský záväzok a žaloba podaná voči ručiteľom je podaná nedôvodne bez akéhokoľvek právneho základu, keďže od ručiteľského záväzku výkladom vôle žalobcu došlo dňa 22.12.2014. Žalovaní v rade 3/ a 4/ si predmetný prejav vôle žalobcu v zmysle § 266 ods. 2 vyložili tak, že keď žalobca odstupuje od úveru, odstupuje aj od ručiteľského záväzku ako akcesorického záväzku, keďže odstúpenie bolo doručované žalovanému v rade 3/ a 4/. Tiež žalovaní v rade 3/ a 4/ uviedli, že žalovaná v rade 2/ dlhodobo nežije na adrese Oščadnica 60, a to z dôvodu, že v roku 2014 došlo k rozvodu manželstva a už dlho pred rokom 2014 na tejto adrese nežila. Ak by žalobca splnil podmienku bežnej opatrnosti a napríklad v registri obyvateľov si zistil túto skutočnosť alebo na obci, bolo by mu zrejmé, že žalovaná v rade 2/ žije v Českej republike spoločne i s maloletými deťmi. V takomto prípade teda nemožno považovať výzvu žalovanej v rade 2/ za doručovanú a ani za splnenú podmienku bodu 7.3 zmluvy. Žalovaní v rade 3/ a 4/ navrhli žalobu zamietnuť.

11. Žalobca podaním zo dňa 4.6.2018 sa opätovne vyjadroval k účinnosti zákona o spotrebiteľských úveroch v čase uzatvorenia zmluvy o úvere, k účinnosti § 52 Občianskeho zákonníka a k uplatňovaniu príslušenstva pohľadávky po odstúpení od zmluvy. Poukázal na rozsudok Krajského súdu Košice, sp. zn. 5Co 289/2017 zo dňa 22.3.2018, rozsudok Okresného súdu Michalovce, sp. zn. 8Csp 132/2016-131 zo dňa 21.4.2017, rozsudok Okresného súdu Partizánske, sp. zn. 3Cb 47/2016 zo dňa 15.2.2018. Rovnako súdu predložil podanie zo dňa 20.10.2017, v ktorom poukázal na rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda, sp. zn. 6C 258/2015, uviedol, že zákonodarca prijatou zmenou zákona o štátnom fonde rozvoja bývania explicitne vyložil ustanovenia Občianskeho zákonníka, zákona o spotrebiteľských úveroch v tom zmysle, že úver poskytovaný žalobcom nie je spotrebiteľským úverom podľa zákona o spotrebiteľských úveroch a zmluva o poskytnutí podpory uzatváraná medzi žalobcom a žalovanými nie je spotrebiteľskou zmluvou. Rovnako žalobca doložil podanie zo dňa 22.1.2018, v ktorom sa opätovne vyjadroval k charakteristike právneho vzťahu žalobcu a žalovaných.

12. Podaním zo dňa 2.11.2018 žalobca k namietanému splnomocneniu uviedol, že zákon pripúšťa udelenie splnomocnenia advokátovi buď na celé konanie alebo len na určité úkony. Zákon nedefinuje žiadne ďalšie podmienky platnosti samotného plnomocnenia. Udelenie plnomocnenia je právnym

úkonom žalobcu, ktorým splnomocňuje advokáta na zastupovanie, pričom tento úkon má všetky náležitosti právneho úkonu, ktoré stanovuje zákon. Ide o slobodný, vážny, zrozumiteľný a určitý prejav vôle splnomocniteľa. Rovnako bola zachovaná aj forma právneho úkonu, t. j. písomné splnomocnenie a následné prijatie tohto splnomocnenia advokátom. Žalobca jasne uviedol, že uvedenou listinou splnomocňuje advokáta na vymáhanie pohľadávok, zastupovanie v súdnom konaní, v exekučnom konaní, a to aj v prípade, ak je na takéto úkony potrebné osobitné plnomocnenie. Žalobca poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7Cdo 45/2011 zo dňa 20.4.2011. K otázke premlčania žalobca uviedol, že pokiaľ je konkrétna zmluva ako zmluvný typ upravená v Obchodnom zákonníku, nie je možné na ňu (s výnimkou tých ustanovení, ktoré obchodnoprávna úprava neobsahuje, resp. na ne odkazuje) aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka. Uvedený výklad podporuje aj skutočnosť, že právny poriadok Slovenskej republiky je budovaný na tzv. dualistickom systéme záväzkového práva, keď právna úprava rozlišuje dvojakú úpravu niektorých inštitútov. V danom prípade je potrebné vychádzať z ustanovení Obchodného zákonníka o zmluve o úvere a tiež z ustanovení o odstúpení od zmluvy, nakoľko Obchodný zákonník obsahuje samostatnú a ucelenú úpravu uvedených inštitútov. Zároveň Občiansky zákonník nie je kódexom, ktorý by sa mal prednostne aplikovať na daný právny vzťah a už vôbec nie je nadriadený Obchodnému zákonníku. Žalobca dáva do pozornosti kľúčové ustanovenia Obchodného zákonníka, ktoré odôvodňujú aplikáciu Obchodného zákonníka na právny vzťah založený zmluvou o úvere, a to § 261 ods. 6, písm. d/, § 261 ods. 7 a § 263 ods. 1 Obchodného zákonníka. Je nepochybné, že žalobca uzatvoril so žalovanými zmluvu o úvere, podľa ktorej si žalobca ako veriteľ splnil povinnosť poskytnúť peňažné prostriedky pre dlžníkov, žalovaných. Okrem toho bol úver poskytnutý z prostriedkov rozpočtu Slovenskej republiky, určený vysoko účelovo a uzavretý v zmysle Zákona číslo 124/1996 Z. z.. Pre posúdenie právneho vzťahu strán sporu založeného zmluvou o úvere, je podstatným práve účel poskytnutia peňažných prostriedkov. Na základe zmluvy o úvere bola poskytnutá podpora vo forme úveru, čo podmieňuje aplikovanie výlučne úpravy úverového záväzkového vzťahu v zmysle Obchodného zákonníka. Na daný právny vzťah je preto potrebné aplikovať § 497 a nasl. v spojení s § 261 ods. 6, písm. d/ a § 263 ods. 1 Obchodného zákonníka. Žalobca zastáva názor, že boli splnené všetky podmienky ustanovené § 497 Obchodného zákonníka. Je nesporné, že žalobca ako veriteľ poskytol finančné prostriedky žalovaným, čo mal súd v tomto konaní za preukázané. Žalovaní nespĺnili svoje zmluvné povinnosti, neuhradili riadne a včas mesačné splátky úveru, vzhľadom k čomu došlo k odstúpeniu od zmluvy. Žalovaní poskytnuté peňažné prostriedky nevrátili, resp. ich časť, ani nezaplatili prislúchajúci zmluvný úrok. Súčasne si žalobca uplatnil nárok na zaplatenie dohodnutých zmluvných úrokov až do času, kým nebude vrátená nesplatená istina úveru. Žalobca má za to, že odstúpením od zmluvy v zmysle § 506 Obchodného zákonníka nezaniká nárok žalobcu na zaplatenie zmluvných úrokov. Žalobca uplatnil aj tzv. zákonné úroky z omeškania, nakoľko sa žalovaní preukázateľne dostali do omeškania so zaplatením dlžnej sumy. Žalobca poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Cdo 120/2010, rozsudok Okresného súdu Žilina, sp. zn. 14C 323/2013-230 zo dňa 14.1.2016, rozsudok Okresného súdu Prešov, sp. zn. 14C 183/2015-121 zo dňa 26.10.2016, rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda, sp. zn. 15Csp 130/2016-143 zo dňa 14.12.2016. Vzhľadom na uvedené nemožno na daný spor aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa dĺžky premlčacej doby, nakoľko charakter sporu ako absolútny obchodnoprávny spor to vylučuje. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že na spor je potrebné aplikovať štvorročnú premlčaciu dobu v zmysle ustanovení Obchodného zákonníka. Premlčanie pohľadávky voči žalovanému v rade 3/ a 4/ bráni okrem uvedeného aj ďalšia významná právna skutočnosť a to, že v dôsledku pasívnej solidarity medzi dlžníkmi zo zmluvy o úvere a v dôsledku akcesorickej povahy ručenia je zánik ručiteľského záväzku podmienený zánikom hlavného záväzku. Pokiaľ nepríde k premlčaniu záväzku dlžníka, nemôže ručiteľ úspešne namietat premlčanie práva z ručiteľského záväzku. Žalobca odstúpil od zmluvy podaním zo dňa 22.12.2014, kedy sa žalovaní dostali do omeškania s úhradou riadnych mesačných splátok vo výške 2.084,25 €. Žalobca pôvodne žalobou zo dňa 11.11.2014 uplatnil nárok v časti omeškaných splátok vo výške 1.985,- €. Následne 17.10.2016 doručil konajúcemu súdu zmenu žaloby, v zmysle ktorého rozšíril v časti účastníkov konania okruh aj o žalovaného v rade 3/ a 4/. Odo dňa odstúpenia od zmluvy dňa 22.12.2014 neuplynula zákonná premlčacia doba 4 roky do dňa rozšírenia žaloby dňa 17.10.2016. Z uvedeného dôvodu nárok nemôže byť premlčaný. Žalobca uviedol, že zmluva o poskytnutí podpory stanovuje možnosť žalobcu odstúpiť od zmluvy v prípade omeškania s riadnymi mesačnými splátkami. V tomto prípade nejde o zmluvnú povinnosť, ale o zmluvnú možnosť, ktorú žalobca následne využil, nakoľko pôvodný žalovaný v rade 1/ a žalovaná v rade 2/ neboli v rámci konania na základe žaloby žiadnym spôsobom činní. Zároveň, keďže v tomto prípade sa jedná o akcesorický záväzok, tento nemôže byť premlčaný skôr ako hlavný záväzok. Žalobca postupoval v súlade so zmluvou, pričom najskôr si súdnou cestou uplatnil nárok voči pôvodnému žalovanému v rade 1/ a žalovanej v rade 2/ a následne po

odstúpení od zmluvy voči žalovanému v rade 3/ a 4/ ako ručiteľovi. Ďalej žalobca sa opätovne vyjadril k charakteru právneho vzťahu žalobcu a žalovaných, k odstúpeniu od zmluvy a zániku ručenia. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Obo 115/1999 zo dňa 18.5.2000, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Obo 307/1998 z 8.6.1999. K odstúpeniu od zmluvy a ukončeniu ručiteľského záväzku žalobca uviedol, že z povahy obsahu samotnej listiny odstúpenia od zmluvy zo dňa 22.12.2014 jednoznačne vyplýva vôľa žalobcu odstúpiť od zmluvy. Z uvedeného nemožno vyvodiť záver o tom, že odstúpením od zmluvy doručenom žalovaným v rade 3/ a 4/ došlo k prejavu vôle žalobcu ukončiť ručiteľský záväzok. K námietke ohľadom doručenia písomnej výzvy žalovanej v rade 2/ žalobca uviedol, že do dňa podania uvedeného vyjadrenia zo strany žalovanej v rade 2/ nedošlo k zmene adresy, resp. žalovaná neoznámila žalobcovi žiadnu zmenu adresy. Zásielka bola žalovanej v rade 2/ doručená fikciou doručenia.

13. Žalovaní v rade 2/, 3/ a 4/ vo vyjadrení zo dňa 8.3.2019 uviedli, že žalovaná v rade 2/ bola bývalou manželkou žalovaného v rade 1/. Manželstvo bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Čadca, sp. zn. 8C 117/2007 zo dňa 12.11.2007. Žalovaní v rade 2/ až 4/ sa snažili mimosúdne dohodnúť so žalobcom, kontaktovali právneho zástupcu so žiadosťou o úhradu predmetnej istiny a snahou o určitú zľavu, či už z úrokov, zmluvných pokút alebo iných plnení. Dôvodom tejto zľavy mala byť zlá finančná situácia, najmä skutočnosť, že po smrti pôvodného žalovaného v rade 1/ zostali 2 siroty, ktoré nemajú finančné prostriedky na to, aby splácali tento dlh. Žalovaná v rade 2/ predmetnú nehnuteľnosť od roku 2007, ako došlo k rozvodu manželstva, neužívala a predmetný dlh mal splácať práve pôvodný žalovaný v rade 1/ a žalovaný v rade 3/ ako brat žalovaného v rade 1/ a žalovaný v rade 4/ ako kamarát s týmto dlhom zásadne nič nemali spoločné, len chceli rodine v čase, keď si budovali svoje bývanie, pomôcť. Zo strany žalobcu však došla zamietavá odpoveď, pričom vyčíslil istinu, úroky z omeškania, zmluvné pokuty aj zmluvný úrok v celkovej výške 27.076,87 €. Keďže po žalovanom v rade 1/ zostali 4 ďalší súrodenci, títo sa rozhodli zhromaždiť finančné prostriedky, zobrať pôžičky a predmetnú sumu uhradiť z dôvodu, že v predmetnom byte, ktorý je zaťažovaný záložným právom a v podstate, na ktorý bolo plnenie brané, je dvojgeneračný rodinný dom, pozostávajúci z dvoch bytov, kde na prízemí bývajú rodičia rodiny nebohého žalovaného v rade 1/, ktorí sú už vysokého veku a rodina nechcela dopustiť, aby predmetná nehnuteľnosť bola predmetom výkonu rozhodnutia. Popríklad, aby to na rodičov nebohého žalovaného v rade 1/ negatívne dopadlo, hlavne na ich zdravie. Keďže istina vzrástla zo sumy 17.810,93 € na 27.076,80 €, žiadali aspoň zľavu z trov konania a právneho zastúpenia, odpoveď bola však negatívna, trovy žalobca vyčíslil podľa názoru žalovaných mimo reality na sumu 7.159,57 €. Nielen účastníci konania, ale najmä rodina, súrodenci H.A. L. sa rozhodli zložiť finančné prostriedky, tieto uhradiť tak, aby istina bola zaplatená. Keďže sumu k 8.3.2019, ako ju žalobca vyčíslil, uhradili, žalovaní majú za to, že odpadol predmet sporu a žiadajú, aby súd konanie zastavil. Zároveň z dôvodu hodného osobitného zreteľa v zmysle aplikácie § 257 CSP žalovaní žiadali, aby súd nepriznal náhradu trov konania. Majú za to, že nepriznaním náhrady trov konania by nedošlo k žiadnej ujme na strane žalobcu, ktorý je Štátny fond rozvoja bývania, ktorý dostal dostatočnú satisfakciu za nesplnenie predmetného záväzku v podobe zmluvných úrokov, ktoré boli vyčíslené na sumu 2.261,50 €, úroku z omeškania, ktoré boli vyčíslené na sumu 5.872,57 € a zmluvnej pokuty 1.131,87 €. Žalovaní majú za to, že žalobca neutrpí žiadnu ujmu na svojej majetkovej sfére, ak mu tieto trovy uhradené nebudú. Naopak, na strane žalovaných by došlo k značnej ujme v ich majetkovej sfére, keďže matematicky vzaté predmetnú istinu preplatili už o 10.000,- € a trovy vyčíslené žalobcom vo výške 7.159,59 € sú absolútne neprimerané. Žalovaná v rade 2/ je nutričná poradkyňa, ktorá zarába priemernú mzdu vo výške 25.000,- Kč a žalovaní v rade 3/ a 4/ sú radoví robotníci. Bolo by značne neprimerané rozhodnúť o náhrade trov konania. Súd by mal skúmať aj dôvod uplatnenia nároku na súde, postoj účastníkov v konaní. Žalovaní majú za to, že od času, kedy sa dozvedeli, že prebieha súdne konanie, čo bolo v roku 2018 v piatom mesiaci, a to najmä žalovaní v rade 2/, 3/ a 4/ vyvíjali procesnú aktivitu smerujúcu k zmiernemu vyriešeniu sporu. O existencii dlhu vedel iba pôvodný žalovaný v rade 1/, ktorý je toho času už nebohý. Z toho dôvodu je potrebné podotknúť, že žaloba sa vedie od roku 2014, pričom žalobca podľa názoru žalovaných nezmyselne vytvára trovy súdneho konania, keď aj nazretím do súdneho spisu je zrejmé, že žalobca uskutočnil 16 vyjadrení vo veci, ktoré neboli vôbec nevyhnutné, pričom žalobca často svojimi vyjadreniami opravoval predchádzajúce vyjadrenie alebo uplatnené nároky, čiže takéto úkony neboli ani hospodárne ani účelné, pričom jediné dôvodné vyjadrenie, ktoré bolo dané, je vyjadrenie k vyjadreniam žalovaných ako procesnej obrane v rámci súdneho konania. Žalovaní tiež poukázali na skutočnosť, že odpoveď na výzvu súdu v prípade, ak vyjadrenie alebo podanie žalobcu nie je jasné a zrejmé, nemožno považovať za úkon právnej služby. Zároveň žalovaní uviedli, že ak sa súd nestotožní s ich argumentmi

nepriznania náhrady trov konania, majú za to, že je tu minimálny dôvod na nepriznanie všetkých trov, ale len v časti vyjadrenej percentuálnym pomerom z dôvodov už uvedených.

14. Žalobca podaním zo dňa 12.3.2019 oznámil, že žalovaní po podaní žaloby vykonali čiastočnú úhradu dňa 11.3.2019 vo výške 27.076,87 €. Z toho dôvodu žalobca berie podanú žalobu späť a žiada konanie zastaviť v časti istiny vo výške 17.810,93 € spolu so zmluvným úrokom vo výške 3,1% ročne od 2.2.2015 z nesplatennej istiny vo výške 17.810,93 € do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 8,05% ročne zo sumy 17.810,83 € od 2.2.2015 do zaplatenia istiny a zmluvnej pokuty vo výške 1.131,87 €. Ďalej si voči žalovaným uplatňoval nárok na zaplatenie nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 541,41 € a náhrady trov konania v rozsahu 100%.

15. Žalovaní v rade 2/, 3/ a 4/ v podaní zo dňa 18.3.2019 uviedli, že s uplatnením sumy vo výške 541,41 € ako nákladov spojených s uplatnením pohľadávky nesúhlasia. V samotnom žalobnom návrhu zo dňa 18.11.2014 žalobca neuplatňoval samostatne náklady spojené s uplatnením pohľadávky, tieto boli zahrnuté do trov právneho zastupovania, avšak iba v rozsahu výzvy. V podaní zo dňa 19.10.2016, čo bola už niekoľká zmena žaloby, žalobca uplatňuje sumu 541,14 € už samostatne ako náklady spojené s uplatnením pohľadávky. O tejto zmene žaloby doposiaľ nebolo rozhodnuté a nebolo k nej vedené ani dokazovanie. Je nesporné, že samotný žalobca má zmätok v tom, akej sumy sa domáha, keď na jednej strane v žalobe zo dňa 18.11.2014 túto sumu zaraďuje do trov právneho zastúpenia a až v podaní zo dňa 9.10.2016 túto pohľadávku z nepochopiteľných dôvodov vyčlenil ako náklady spojené s uplatnením pohľadávky, pričom žalovaní majú za to, že z tejto pohľadávky jednak nebol zaplatený ani súdny poplatok a taktiež nemá toto žiadnu oporu a nebola ani pripustená zmena rozsudového návrhu. V žiadnom prípade nemožno pod § 123 Občianskeho zákonníka zaradiť trovy právneho zastupovania. Trovy právneho zastupovania sú charakterizované v samostatnej vyhláske č. 655/2004 Z. z.. V zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka sú príslušenstvom pohľadávky úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením. Nákladmi spojenými s uplatnením pohľadávky sú napríklad náklady na vypracovanie znaleckého posudku, cestovné a iné obdobné náklady súvisiace s uplatnením pohľadávky. Tieto náklady sa musia týkať zročnej pohľadávky a musia byť účelne vynaložené na to, aby sa dali úspešne uplatniť aj v súdnom spore ako hmotnoprávny nárok odlišný od trov konania. V žiadnom prípade nemožno priznať takú pohľadávku, ktorá je totožná s trovami konania. Priznanie pohľadávky vo výške 541,14 € by bolo v rozpore aj s CSP, podľa ktorého v zmysle § 251 trovy konania sú všetky preukázané, dôvodné a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva. V tomto prípade je jednoznačne uvedené, že sú to trovy, ktoré vzniknú v konaní a nie pred začatím konania. Podľa žalovaných ide o úkony, ktoré nemajú oporu v zákone a taktiež nemajú oporu v § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Nebolo dané ani platné plnomocenstvo právnomu zástupcovi na ním vykonané úkony, keďže nebolo zrejmé, v akej veci takéto úkony má urobiť. Gramatickým a lingvistickým výkladom § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka jednoznačne z neho vyplýva, že možno si uplatňovať len také náklady, ktoré reálne vznikli a ktoré aj reálne boli zaplatené. Preto nemožno priznať také náklady aj z toho dôvodu, že žalobca žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal, že by náklady vo výške 541,14 € reálne aj vznikli a reálne aj boli uhradené. Žalovaní opätovne poukázali na § 257 CSP. Poukázali na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 563/2011-14 zo dňa 8.12.2011. Žalobca je oproti žalovaným obrovským molochom, ktorý narába so stovkami miliónmi eur a v tomto smere nepriznanie trov konania sa ho nijakým spôsobom nepriaznivo nedotkne, naopak priznanie trov konania s prihliadnutím na situáciu, a to úmrtie Vladimíra Kučáka, zanechanie dvoch nezaopatrených detí a zaplatenie istiny podľa názoru žalovaných s už veľmi vysokým navýšením, keď žalovaná istina bola vo výške 17.810,-- € a žalovaní zaplatili celkom 27.076,87 €, je značným zásahom do ich majetkovej, osobnej a sociálnej sféry. Žalobca jednak narába s obrovským množstvom finančných prostriedkov a už v tomto konaní mal „určitý benefit“ na neuhradenú istinu vo výške takmer 10.000,-- €, je nesporné, že priznanie či už nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, ako aj trov konania by bolo neprimerane prísne vo vzťahu k žalovaným aj s prihliadnutím na skutočnosť, že žalovaní sa snažili o zmierlivé vyriešenie sporu, žiadali žalobcu o odpustenie trov právneho zastúpenia, či už odpustenie úrokov, ktorý však aj s prihliadnutím k predloženej komunikácii tak neučil a urobiť nechcel, je nesporné, že je tu dôvod hodný osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP nepriznať žalobcovi náhradu trov konania, aj keď procesne zavinili zastavenie konania uhradením istiny a celého príslušenstva a zmluvnej pokuty. Žalovaní apelovali aj na morálne hľadisko a žiadali, aby súd využil svoje moderačné právo, ktoré mu CSP práve pre takéto prípady dáva a nepriznal žalobcovi náhradu trov konania a nepriznal mu ani náklady spojené s uplatnením pohľadávky, ktoré si žalobca podľa názoru žalovaných uplatnil v rozpore so zákonom.

16. Žalobca podaním zo dňa 15.8.2019 uviedol, že sa nestotožňuje s argumentáciou žalovaných ohľadom neoprávnenosti nároku v časti nákladov spojených s uplatnením pohľadávky. Poukázal na rozhodovaciu prax Okresného súdu Čadca vo viacerých konaniach (11 C 75/2015), ako aj na prax odvolacieho súdu Krajského súdu v Žiline. Uviedol, že žalobca ako správca pohľadávky štátu má povinnosť zabezpečiť vymoženie pohľadávky štátu. Žalobca ako správca majetku štátu prostredníctvom advokátskej kancelárie vykonával priebežne uvedené právne úkony, ktorých oprávnenosť vyplýva nielen z uzatvorenej zmluvy o poskytnutí podpory vo forme úveru číslo XXX/XXXX/XXXX, ale hlavne z príslušných zákonných ustanovení zákona o pohľadávkach štátu, zákona o Štátnom fonde rozvoja bývania a Obchodného zákonníka. Žalobca v tzv. predsúdnom konaní vykonal len také úkony, ktoré boli nevyhnutné na účelné uplatnenie a bránenie práva žalobcu s poukazom na samotné znenie zmluvy (konkrétne čl. VIII. bod 8.4), ako aj ustanovenia zákona č. 374/2014 Z. z. o pohľadávkach štátu. Žalobca má za to, že v danom prípade bolo listinnými dôkazmi preukázané - samotnými odstúpeniami od zmluvy spolu s doručenkami a obálkami (dôkazy označené a predložené spolu so žalobou), že žalobcovi vznikli odôvodnené náklady spojené s uplatnením pohľadávky proti žalovaným. Tieto náklady predstavujú odmenu advokáta, ktorý požadované právne služby riadne poskytol. Zaplatením tejto odmeny advokátovi zo strany žalobcu vznikli žalobcovi skutočné náklady spojené s uplatnením pohľadávky. V prípade uvedeného úkonu išlo o účelne vynaložené náklady na to, aby mohlo byť úspešne uplatnené právo žalobcu na súde. Z dôvodu porušenia zmluvných povinností žalobca uplatnil svoj nárok cestou príslušného súdu. Z toho dôvodu postup žalobcu ako veriteľa, ktorý sa obrátil na svojho právneho zástupcu jednak so žiadosťou, aby posúdil splnenie podmienok na zaslanie odstúpenia a posúdenia podmienok prípadného súdneho konania, ako aj so žiadosťou o vypracovanie tohto právneho úkonu, je úplne relevantný a racionálny. Za tejto situácie, ktorú zavinili výlučne žalovaní neuhrádzaním poskytnutého úveru riadne a včas, nie je možné a spravodlivé od žalobcu požadovať, aby znášal náklady spojené s týmto postupom sám. Naopak je racionálnou a zákonnou požiadavkou žiadať prenesenie povinnosti na náhradu týchto nákladov na osoby žalovaných. Žalobcom vynaložené náklady sú nákladmi vynaloženými opodstatnene a účelne o to viac, že vychádzajú zo zákonných dôvodov a neprekračujú ich medze. Vznik uplatneného príslušenstva pohľadávok v podobe nákladov spojených s uplatnením pohľadávky bol vyvolaný výlučne žalovanými v dôsledku ich konania v rozpore so zmluvou o úvere. Nešlo o svojvoľné rozhodnutie žalobcu, naopak ten postupoval v súlade so znením zmluvy o úvere a chránil svoje práva. Uvedený právny názor v plnom rozsahu potvrdzuje judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, najmä uznesenie, sp. zn. 3 M Obdo 2/2010 zo dňa 9.6.2010. Poukázal tiež na smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2011/7/EÚ zo 16. februára 2011 o boji proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách, ako aj na uznesenie Okresného súdu Trnava, sp. zn. 28 Cb 184/2017, rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn. 17 Co 136/2017, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5 MCdo 7/2010, rozhodnutie Krajského súdu Prešov, sp. zn. 2 Co 7/2018.

17. Uznesením, č. k. 9 C 134/2014-347 zo dňa 4.12.2019 súd rozhodol o pokračovaní v konaní so žalovanými v rade 1a/ a 1b/ ako právny nástupcami pôvodného žalovaného v rade 1/.

18. Žalobca prostredníctvom právneho zástupcu súhlasil s vykonaním pojednávania v jeho neprítomnosti. Žalovanej v rade 1a/ bol termín pojednávania doručený dňa 30.6.2020. Žalovanej v rade 1b/ bol termín pojednávania doručený dňa 30.6.2020. Žalované v rade 1a/ a 1b/ sa na pojednávanie neustanovili. Pojednávanie odročit' nežiadali. Žalovaní v rade 2/, 3/ a 4/ prostredníctvom svojho právneho zástupcu súhlasili s vykonaním pojednávania v ich neprítomnosti. Súd preto zo všetkých týchto dôvodov vykonal pojednávanie v neprítomnosti žalobcu, žalovaných v rade 1a/ až 4/.

19. Vykonaným dokazovaním, a to najmä oboznámením listinných dôkazov založených v spisovom materiáli 9 C 134/2014, mal súd zistený nasledovný skutkový stav:

20. Dňa 17.6.2002 bola medzi žalobcom a žalovanými v rade 1/ a 2/ uzatvorená zmluva o poskytnutí podpory číslo XXX/XXXX/XXXX. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie podpory na kúpu bytu z prostriedkov fondu podľa zákona č. 124/1996 Z. z. na v tom čase platnú menu vo výške 700.000,-- Sk (23 235,74 €) pri základnej úrokovej sadzbe 3,1% a dobe splatnosti 30 rokov. Pôvodný žalovaný v rade 1/ a žalovaná v rade 2/ sa poskytnutú podporu zaviazali splácať v mesačných splátkach na v tom čase platnú menu vo výške 2.990,-- Sk (99,25 €) s počtom splátok 359. Začiatok splácania bol určený 3 mesiace po uzavretí zmluvy. Zmluvné strany sa v čl. VII bod 7.1 zmluvy dojednali na zabezpečení poskytnutej podpory formou ručenia podľa § 546 až 560 Občianskeho zákonníka prostredníctvom tretích

osôb. Žalovaní v rade 3/ a 4/ ako ručitelia prehlásili, že dobrovoľne, slobodne a vážne sa rozhodli prijať povinnosť uspokojiť záväzok pôvodného žalovaného v rade 1/ a žalovanej v rade 2/ ako dlžníkov voči žalobcovi, a to v celosti alebo jeho nesplatenej časti vrátane jeho úroku, ak pôvodný žalovaný v rade 1/ a žalovaná v rade 2/ ako dlžníci zvlášť hrubým spôsobom porušia ustanovenia zmluvy a ani na osobitnú písomnú výzvu neuspokojia pohľadávku žalobcu s tým, že ručitelia ručia za dlh pôvodného žalovaného v rade 1/ a žalovanej v rade 2/ ako dlžníkov po dobu, pokiaľ nie je zriadené záložné právo v prospech žalobcu. Žalovaní v rade 3/ a 4/ súhlasili s tým, že podmienka písomnej výzvy je splnená, ak žalobca zašle výzvu na poslednú známu adresu dlžníka, keď dlžník svojim konaním zmarí jej doručenie, alebo takúto písomnosť nepreberie.

21. Žalobca a pôvodný žalovaný v rade 1/ a žalovaná v rade 2/ si tiež v čl. VIII. bod 8. 4 zmluvy dojednali právo žalobcu odstúpiť od zmluvy, ak pôvodný žalovaný v rade 1/ a žalovaná v rade 2/ ako dlžníci budú v omeškaní s úhradou ktorejkoľvek splátky dlhšie ako 6 mesiacov a ani po doručení výzvy k vyrovnaní splátok nedôjde k splneniu podmienok uvedených vo výzve. Zároveň si v čl. VIII bod 8.5 žalobca a pôvodný žalovaný v rade 1/ a žalovaná v rade 2/ dojednali zmluvnú pokutu vo výške 10% z celej dlžnej sumy, k úhrade ktorej sa pôvodný žalovaný v rade 1/ a žalovaná v rade 2/ zaviazali v prípade naplnenia uvedeného bodu 8.4 zmluvy.

22. Podľa histórie pohybov na účte posledná úhrada bola vykonaná dňa 14.3.2013.

23. Výzvou zo dňa 28.2.2014 označenou ako výzva na zriadenie záložného práva žalobca pôvodnému žalovanému v rade 1/ a žalovanej v rade 2/ oznámil, že pri kontrole databázy klientov žalobcu zistili, že do dňa vyhotovenia výzvy nezriadili záložné právo na nehnuteľnosť, na ktorú bol zo strany žalobcu poskytnutý úver, čím došlo zo strany žalovaných k porušeniu úverovou zmluvou dohodnutých podmienok. Zároveň pôvodného žalovaného v rade 1/ a žalovanú v rade 2/ poučil, že v prípade, ak požadované podklady na zriadenie záložného práva v prospech žalobcu nebudú v určenej lehote z ich strany predložené, bude žalobca nútený od úverovej zmluvy odstúpiť a bude žiadať zaplatenie dlžnej istiny, úrokov a zmluvnej pokuty. Výzva bola pôvodnému žalovanému v rade 1/ doručená dňa 6.3.2014. Vo vzťahu k žalovanej v rade 2/ uvedenú výzvu podľa relácie poštového doručovateľa prevzal manžel.

24. Výzvami na úhradu zo dňa 14.10.2014 žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu pôvodnému žalovanému v rade 1/ a žalovanej v rade 2/ oznámil, že ku dňu vyhotovenia výzvy predstavuje ich dlh (na zameškaných splátkach) sumu vo výške 1.885,75 €, k úhrade ktorej sumy spolu s trovami právneho zastúpenia vo výške 214,49 € pôvodného žalovaného v rade 1/ a žalovanú v rade 2/ vyzval v lehote 7 dní od doručenia výzvy.

25. Listom zo dňa 22.12.2014 označeným ako Odstúpenie od úverovej zmluvy žalobca prostredníctvom advokátskej kancelárie AENEA Legal, s. r. o. pôvodnému žalovanému v rade 1/ a žalovanej v rade 2/ oznámil, že ich opakovane vyzýval na úhradu dlžnej sumy prostredníctvom upomienok, napriek tomu nereagovali a dlžnú sumu neuhradili, ku dňu 12.12.2014 sa dostali do omeškania s 21 splátkami vo výške 2.084,25 €, na základe ktorej skutočnosti v mene žalobcu odstupujú od úverovej zmluvy číslo XXX/XXXX/XXXX a celý dlh sa stáva splatným. List označený ako odstúpenie od úverovej zmluvy zo dňa 22.12.2014 s rovnakým obsahom bol adresovaný i žalovaným v rade 3/a 4/.

26. Podľa emailovej komunikácie zo dňa 25.2.2019 medzi právnym zástupcom žalobcu a právnym zástupcom žalovaných v rade 2/, 3/ a 4/ ku dňu 8.3.2019 bola dlžná suma vyčíslená vo výške 27.076,87 € a pozostávala z istiny vo výške 17.810,93 €, zmluvného úroku vo výške 3,1% ročne od 2.2.2015 zo sumy 17.810,93 € do 8.3.2019 vo výške 2 261,50 €, úrok z omeškania vo výške 8,05% ročne zo sumy 17.810,83 € od 2.2.2015 do 8.3.2019 vo výške 5 872,57 €, zmluvnej pokuty vo výške 1.131,87 €. Náklady spojené s uplatnením pohľadávky boli vo výške 541,14 € a trovy právneho zastúpenia vo výške 6.618,43 €. Suma 27.076,87 € bola žalovanými poukázaná v prospech účtu žalobcu podľa vkladového lístku v Tatra banke, a. s. dňa 7.3.2019.

27. Podľa § 1 ods. 1, ods. 2 zákona č. 124/1996 Z. z. zriaďuje sa Štátny fond rozvoja bývania (ďalej len "fond") na financovanie štátnej podpory (ďalej len "podpora"), ktorého prostredníctvom sa uskutočňuje pomoc štátu pri rozširovaní a zveľaďovaní bytového fondu. Fond je právnická osoba so sídlom v Bratislave.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 124/1996 Z. z. správu fondu vykonáva Ministerstvo výstavby a verejných prác Slovenskej republiky (ďalej len "ministerstvo").

Podľa § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka právne vzťahy uvedené v odseku 1 sa spravujú ustanoveniami tohto zákona. Ak niektoré otázky nemožno riešiť podľa týchto ustanovení, riešia sa podľa predpisov občianskeho práva. Ak ich nemožno riešiť ani podľa týchto predpisov, posúdia sa podľa obchodných zvyklostí, a ak ich niet, podľa zásad, na ktorých spočíva tento zákon.

Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

Podľa § 89 ods. 1 CSP strana sa môže dať v konaní zastupovať zástupcom, ktorého si zvolí. Zvolený zástupca sa nemôže dať zastúpiť, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

Podľa § 92 ods. 1 CSP zástupcovi, ktorého si strana zvolila, udelí písomne splnomocnenie buď na celé konanie, alebo len na určité úkony.

Podľa § 92 ods. 2 CSP splnomocnenie udelené na celé konanie a splnomocnenie udelené advokátovi nemožno obmedziť. Zástupca, ktorému bolo také splnomocnenie udelené, je oprávnený na všetky úkony, ktoré môže v konaní urobiť strana.

Podľa § 145 ods. 1 CSP ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzati žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

Podľa § 146 ods. 1 CSP súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

Podľa § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

28. Vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že medzi žalobcom a pôvodným žalovaným v rade 1/ a žalovanou v rade 2/ vznikol záväzkový vzťah z titulu zmluvy o poskytnutí podpory zo dňa 17.6.2002, číslo zmluvy XXX/XXXX/XXXX a medzi žalobcom a žalovanými v rade 3/ a 4/ právny vzťah z titulu ručenia za záväzky pôvodného žalovaného v rade 1/ a žalovanej v rade 2/ z predmetnej zmluvy o poskytnutí podpory číslo XXX/XXXX/XXXX. Uzatvorenie predmetnej zmluvy o poskytnutí podpory číslo XXX/XXXX/XXXX ani pôvodný žalovaný v rade 1/, ani žalovaní v rade 1a/, 1b/, 2/, 3/ a 4/ žiadnym spôsobom nerozporovali. Zároveň uzatvorenie tejto zmluvy mal súd preukázané aj jej predložením v listinnej podobe, ktorú žalovaní v konaní rovnako žiadnym spôsobom nerozporovali. Na základe predmetnej zmluvy o poskytnutí podpory sa žalobca ako veriteľ zaviazal poskytnúť pôvodnému žalovanému v rade 1/ a žalovanej v rade 2/ ako dlžníkom podporu vo forme úveru na v tom čase platnú menu vo výške 700.000,-- Sk (23.235,74 €) a pôvodný žalovaný v rade 1/ a žalovaná v rade 2/ sa zaviazali poskytnúť úver žalobcovi vrátiť v splátkach na v tom čase platnú menu vo výške 2.990,-- Sk (99,25 €) a s počtom splátok 359 pri základnej úrokovej sadzbe 3,1%. Žalovaní v rade 3/ a 4/ ako ručiteľia sa zaviazali spoločne a nerozdielne uspokojiť záväzok pôvodného žalovaného v rade 1/ a žalovanej v rade 2/ v celosti alebo jeho nesplatennej časti vrátane jeho úroku v prípade, ak pôvodný žalovaný v rade 1/ a žalovaná v rade 2/ zvlášť hrubým spôsobom porušia ustanovenia zmluvy a ani na osobitnú písomnú výzvu žalobcu neuspokojia pohľadávku žalobcu. Ručenie žalovaných v rade 3/ a 4/ za záväzky pôvodného žalovaného v rade 1/ a žalovanej v rade 2/ bolo časovo obmedzené do doby zriadenia záložného práva. Vznik a existencia záložného práva v konaní preukázaná nebola.

29. Súd na uvedený právny vzťah založený zmluvou o poskytnutí podpory číslo XXX/XXXX/XXXX aplikoval ustanovenia Obchodného zákonníka. Žalobca je osobitným subjektom zriadeným zákonom, prostredníctvom ktorého štát realizuje svoje úlohy na úseku bytovej politiky. Žalobca svoju činnosť nevykonáva nezávisle a samostatne, ako je typické pre subjekty vykonávajúce štandardné obchodné a podnikateľské činnosti, ale svoju činnosť vykonáva za presne stanovených podmienok vyplývajúcich z ustanovení zákona č. 150/2013 Z. z. a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov. Žalobca ex lege podlieha správe Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, hospodári podľa schváleného rozpočtu napojeného na rozpočet ministerstva, o zmenách v jeho rozpočte rozhoduje minister sám alebo po predchádzajúcom písomnom súhlase Ministerstva financií Slovenskej republiky, žalobca podlieha kontrole svojej činnosti ministerstvom, jeho základný vnútorný predpis upravujúci jeho organizáciu podlieha schváleniu Ministerstva. Činnosť žalobcu preto nenapĺňa všetky pojmové znaky podnikania podľa § 2 Obchodného zákonníka a nemožno ju kvalifikovať ako obchodnú alebo inú podnikateľskú činnosť. Ako už bolo uvedené, činnosťou žalobcu dochádza k realizácii štátnej bytovej politiky prostredníctvom poskytovania štátnej pomoci (finančnej podpory) a k napĺňaniu verejného záujmu prostredníctvom rozširovania a zveľaďovania bytového fondu, čo samo o sebe nepredstavuje podnikateľskú, ani obchodnú činnosť zameranú na dosiahnutie zisku. Žalobca preto z týchto dôvodov nespĺňa základné pojmové znaky dodávateľa v zmysle § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka, na základe ktorej skutočnosti ani zmluvy ním uzatvárané pri realizácii podpory štátu v oblasti jeho bytovej politiky nemajú charakter spotrebiteľských zmlúv podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V tomto smere súd poukazuje i na závery aplikačnej praxe, napríklad uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Cdo 106/2018 zo dňa 29.4.2019, od ktorých záverov súd aj v zmysle čl. 2 ods. 2 Základných princípov Civilného sporového poriadku nemal dôvod sa odchýliť.

30. Žalovaní v rade 2/, 3/ a 4/ v rámci svojej obrany voči žalobcom z titulu predmetnej zmluvy o poskytnutí podpory číslo XXX/XXXX/XXXX a z titulu ručenia uplatneným nárokom, ktoré žalobca viacerými podaniami menil, uplatnený nárok rozširoval a následne bral späť, namietali platnosť splnomocnenia udeleného žalobcom jeho právnomu zástupcovi. Na svoju obranu žalovaní v rade 2/, 3/ a 4/ uvádzali, že splnomocnenie udelené žalobcom jeho právnomu zástupcovi nie je jasné, zrozumiteľné, nespĺňa základné náležitosti v zmysle § 31 ods. 1 Občianskeho zákonníka, z takéhoto splnomocnenia nevyplýva, voči akému subjektu právny zástupca má vykonávať právne úkony. Súd sa s uvedenou obranou žalovaných v rade 2/, 3/ a 4/ nestotožnil. Z § 92 CSP vyplýva, že splnomocnenie musí byť udelené písomne, musí mať písomnú formu. Iné obsahové náležitosti z citovaného zákonného ustanovenia § 92 CSP pre splnomocnenie nevyplývajú. Jednoznačne a bez pochybností musí však zo splnomocnenia vyplývať vôľa nechať sa zastupovať určeným zástupcom. Zároveň, ak nejde o splnomocnenie vzťahujúce sa len na určitý úkon, výslovne v splnomocnení uvedený, je nutné vychádzať z toho, že ide o splnomocnenie pre celé konanie (R 56/1969). V danom prípade z plnomocnenstva založeného na čl. 21 súdneho spisu, ktoré je úradne overené, vyplýva, že žalobca splnomocňuje advokátsku kanceláriu AENEA Legal, s. r. o. zastupovať žalobcu v celom rozsahu vo veci súdneho vymáhania akýchkoľvek pohľadávok splnomocniteľa vrátane ich príslušenstva voči ktorémukoľvek dlžníkovi splnomocniteľa, a to najmä, ale nielen pohľadávok zo zmluvy o poskytnutí podpory, ako aj výkon rozhodnutia/exekúcie tak, aby vykonával všetky právne úkony, rokoval s dlžníkmi, prijímal doručované písomnosti, podával žaloby a iné návrhy, podával žiadosti, uzavieral zmluvy, zúčastňoval sa pojednávaní, podával opravné prostriedky, vzdával sa ich, vymáhal nároky, plnenie nárokov prijímal a ich plnenie potvrdzoval, podával návrh na výkon rozhodnutia, vrátane návrhu na exekúciu, zastupoval splnomocniteľa v exekučnom konaní, a to všetko i vtedy, keď je podľa právnych predpisov potrebné osobitné splnomocnenie, ktoré sa týmto udeľuje v rozsahu práv a povinností podľa Občianskeho súdneho poriadku, Exekučného poriadku a podobne. Z uvedeného obsahu plnomocnenstva udeleného žalobcom advokátskej kancelárii AENEA Legal, s. r. o., v súčasnosti vedenej pod obchodným menom GARAJ & Partners, s. r. o. je podľa názoru súdu nepochybná vôľa žalobcu, aby ho uvedená advokátska kancelária zastupovala. Ide o všeobecné plnomocnenstvo. V tomto smere súd poukazuje i na závery uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7Cdo 45/2011 zo dňa 20.4.2011, uznesenie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 9 Co 326/2013 zo dňa 31.5.2013. Pokiaľ žalovaní v rade 2/, 3/ a 4/ poukazovali na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7MCdo 6/2013 zo dňa 14.5.2014, podľa názoru súdu uvedené uznesenie Najvyššieho súdu, sp. zn. 7 MCdo 6/2013 zo dňa 14.5.2014 sa vzťahovalo k odlišnej skutkovej situácii, než je v danom spore. Citované uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7 MCdo 6/2013 zo dňa 14.5.2013 sa zaoberalo náležitosťami splnomocnenia udeleného do zápisnice, z ktorého nebol zrejмый nielen rozsah oprávnenia zástupcu konať za zastúpených, ale nebolo zrejmé ani to, či splnomocnenec plnomocnenstvo (v

rozsahu poverenia) prijíma. V danom prípade z konania právneho zástupcu žalobcu, ktorý v mene žalobcu na základe splnomocnenia zo dňa 30.5.2014 podal žalobu, predkladal procesné podania, je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že právny zástupca žalobcu splnomocnenie, ktoré je z vyššie uvedených dôvodov všeobecným splnomocnením, prijal. Nebolo preto možné zo záverov uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7 MCdo 6/2013 zo dňa 14.5.2014 v danom spore vychádzať. Preto, keďže podpis za žalobcu na splnomocnení čl. 21 nebol spochybnený a z tohto splnomocnenia je zrejmá vôľa žalobcu, aby ho ním zvolený zástupca zastupoval, ktorý toto splnomocnenie prijal, pričom toto splnomocnenie je všeobecným splnomocnením, súd konal ďalej s advokátskou kanceláriou GARAJ & Partners, s. r. o. (predtým obchodným menom AENEA Legal, s. r. o.) ako zástupcom žalobcu.

31. Žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu učinil viaceré procesné podania, ktorými pôvodne uplatnený nárok na zaplatenie sumy vo výške 1.985,-- € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05% ročne zo sumy 1.985,-- € od 6.11.2014 do zaplatenia zmenil. Podaniami doručenými súdu dňa 13.4.2015, dňa 11.8.2016, dňa 19.10.2016 a dňa 12.6.2017 žalobca zmenil uplatnený nárok tak, že sa domáhal voči žalovaným zaplatenia istiny vo výške 17.810,83 €, zmluvného úroku vo výške 1.020,63 €, vyčísleného úroku z omeškania vo výške 126,29 €, úroku z omeškania vo výške 8,05% ročne zo sumy 1.985,-- € za obdobie od 6.11.2014 do 1.2.2015, a to vo výške 38,09 €, úroku z omeškania vo výške 8,05% ročne zo sumy 17.810,83 € za obdobie od 2.2.2015 do zaplatenia, zmluvného úroku vo výške 3,1% ročne zo sumy 17.810,93 € od 2.2.2015 do zaplatenia, zmluvnej pokuty vo výške 1.883,15 €, nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 541,14 €. Podaniami doručenými súdu dňa 11.8.2016, dňa 12.6.2017 žalobca zobral podanú žalobu späť čo do vyčísleného úroku z omeškania vo výške 126,29 €, do zmluvného úroku vo výške 1.020,63 €, úroku z omeškania vo výške 8,05% ročne zo sumy 1.985,-- € od 6.11.2014 do 1.2.2015 spolu vo výške 38,09 € a v časti zmluvnej pokuty vo výške 741,28 €. Podaním doručeným súdu dňa 13.3.2019 žalobca zobral podanú žalobu i do istiny vo výške 17.810,93 €, zmluvného úroku vo výške 3,1% ročne zo sumy 17.810,93 € od 2.2.2015 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 8,05% ročne zo sumy 17.810,83 € od 2.2.2015 do zaplatenia a zmluvnej pokuty vo výške 1.131,87 €.

32. Z uvedených procesných návrhov žalobcu a ich porovnania vyplýva, že žalobca všetky ním predloženými zmenami žaloby uplatnené čiastkové nároky zobral späť s výnimkou uplatneného nároku na zaplatenie nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 541,14 €. Keďže žalobca jednotlivé ním predloženými zmenami žaloby uplatnené nároky s už uvádzanou výnimkou nároku na zaplatenie nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 541,14 € zobral späť skôr, ako súd o týchto návrhoch na zmenu žaloby rozhodol a na pojednávaní dňa 13.10.2020 prostredníctvom svojho právneho zástupcu žalobca uviedol, že žiada, aby bolo konané iba o tej časti procesných návrhov na zmenu žaloby, ktorá je predmetom sporu, t. j. v časti nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, súd preto v nadväznosti na uvedené a tiež s prihliadnutím k efektívnosti konania už o týchto zmenách žaloby doručených súdu dňa 13.4.2015, dňa 11.8.2016, dňa 19.10.2016 a dňa 12.6.2017 s výnimkou zmeny žaloby v časti nároku na zaplatenie nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 541,14 € nerozhodoval. Uznesením, sp. zn. 9 C 134/2014 zo dňa 13.10.2020 súd rozhodol o pripustení zmeny žaloby v časti žalobcom uplatneného nároku na zaplatenie nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 541,14 €. Zároveň, keďže o týchto zmenách žaloby s výnimkou nároku na zaplatenie sumy vo výške 541,14 € ako nákladov spojených s vymáhaním pohľadávky súd nerozhodoval, nerozhodoval ani o späťvzatií žaloby o týchto čiastkových nárokoch. Na základe uvedeného sa preto stal predmetom sporu nárok žalobcu na zaplatenie sumy vo výške 1.985,-- € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05% ročne zo sumy 1.985,-- € od 6.11.2014 do zaplatenia, ktorý nárok si žalobca uplatnil podanou žalobou a nárok na zaplatenie nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 541,14 € na základe uznesenia, sp. zn. 9 C 134/2014 zo dňa 13.10.2020 o pripustení zmeny žaloby. Zároveň, keďže žalobca uplatnil dispozičné oprávnenie disponovať s podanou žalobou a túto zobral späť i v časti pôvodne uplatneného nároku vo výške 1.985,-- € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05% ročne zo sumy 1.985,-- € od 6.11.2014 do zaplatenia späť a ďalej si uplatňoval iba nárok na zaplatenie sumy 541,14 € z titulu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, súd v súlade s vyššie citovaným § 145 ods. 1 CSP konanie v časti o zaplatenie sumy vo výške 1.985,- € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05% ročne zo sumy 1.985,-- € od 6.11.2014 do zaplatenia zastavil. Súhlas žalovaných v rade 1a/ až 4/ s uvedeným čiastočným späťvzatiím nebol potrebný, keďže k späťvzatiu žaloby došlo skôr, ako začalo pojednávanie.

33. Predmetom konania po uvedenom čiastočnom zastavení konania zostal nárok žalobcu na zaplatenie sumy vo výške 541,14 € z titulu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky. Zároveň v nadväznosti na takto vymedzený predmet sporu, ktorým sa súd cítil byť viazaný, sa súd obranou žalovaných v rade 3/ a 4/, ktorou voči žalobcom procesnými návrhmi na zmenu žaloby uplatneným nárokom vzniesli námietku premlčania, namietali nesplnenie kumulatívnych podmienok podľa čl. 7.1 zmluvy o poskytnutí podpory číslo XXX/XXXX/XXXX, rozporovali zasielanie a doručovanie odstúpenia od zmluvy žalovaným v rade 3/ a 4/, ďalej nezaoberal, keďže táto obrana žalovaných sa týkala nárokov žalobcu, ktoré neboli ďalej predmetom sporu.

34. Žalovaní v rade 2/, 3/ a 4/ uvedený žalobcom uplatnený nárok, ktorý skutkovo vymedzil ako náklady spojené s vyhotovením výzvy na úhradu v roku 2014 za jeden úkon vo výške 81,33 €, režijný paušál vo výške 8,04 €, DPH 20% v sume 17,87 €, spolu vo výške 107,24 € a ako náklady na odstúpenie od zmluvy o úvere v roku 2014 v sume 353,54 € za jeden úkon, režijný paušál v sume 8,04 €, DPH 20% v sume 72,32 €, spolu 433,90 €, rozporovali. Na svoju obranu uvádzali, že takúto pohľadávku, ktorá je totožná s trovami konania nie je možné priznať. Poukázali, že z gramatického a lingvistického výkladu § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka vyplýva, že možno uplatňovať iba také náklady, ktoré reálne vznikli a aj reálne boli uhradené. Priznanie takýchto trov by bolo v rozpore aj s CSP, podľa ktorého v zmysle § 251 trovy konania sú všetky preukázané, dôvodné a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva. Ako vyplýva z citovaného § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, príslušenstvom pohľadávky sú aj „náklady spojené s jej uplatnením“, avšak tieto náklady sa musia týkať zročnej pohľadávky a musia byť účelne vynaložené na to, aby sa dali úspešne uplatniť aj v súdnom spore ako hmotnoprávny nárok odlišný od trov konania. Žalobcu v konaní zaťažovalo dôkazné bremeno preukázať, že takýto náklad spojený s uplatnením pohľadávky vynaložil. Žalobca napriek tomu, že v konaní predložil výzvu na úhradu zo dňa 14.10.2014 a odstúpenie od úverovej zmluvy zo dňa 22.12.2014, podľa názoru súdu dôkazné bremeno neunesol a nepreukázal, že takéto ním uplatnené náklady vo výške 541,41 € vynaložil, zaplatil. Samotná výzva na úhradu zo dňa 14.10.2014 a odstúpenie od zmluvy zo dňa 22.12.2020 úhradu nákladov spolu vo výške 541,14 € nepreukazuje. Iný relevantný dôkaz o tom, že náklady v takejto ním uplatnenej výške 541,14 € uhradil, žalobca v konaní nepredložil. Z tohto dôvodu, keďže žalobca neunesol dôkazné bremeno a ku dňu rozhodovania súdu nepreukázal existenciu takýchto ním vynaložených nákladov spolu vo výške 541,14 €, bol súd nútený tento žalobcom uplatnený nárok vyhodnotiť ako nedôvodný. Súd v tomto smere poukazuje napríklad i na závery rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. z. 15 Co 200/2018 zo dňa 6.11.2019. Súd preto, keďže po dispozičných úkonoch zo strany žalobcu a čiastočných späťvzatiach žaloby a zastavení konania zostal predmetom sporu iba nárok na zaplatenie sumy vo výške 541,41 € z titulu náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, ktorý nárok z vyššie uvedených dôvodov súd vyhodnotil ako nedôvodný, bol nútený žalobu žalobcu zamietnuť.

35. Žalobca bol v konaní v celom rozsahu ním uplatneného nároku na zaplatenie istiny, ktorá v nadväznosti i na bod 32 odôvodnenia tvorila predmet sporu, t. j. vo výške 1.985,-- €, úspešný, keďže k zastaveniu konania do uvedenej sumy došlo pre správanie sa žalovaných, ktorí uvedenú sumu žalobcovi uhradili, a tým procesne zavinili zastavenie konania. Na sumu vo výške 541,14 €, do ktorej sumy súd podanú žalobu zamietol, súd pri skúmaní miery úspechu, resp. neúspechu v konaní neprihliadal, keďže tento nárok žalobca uplatňoval ako príslušenstvo, ktoré nie je možné do základu pre výpočet nároku na náhradu trov konania zahrnúť. V tomto smere súd poukazuje i na závery Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 387/2018 zo dňa 14.11.2018. Prináležala by mu preto voči žalovaným v rade 1a/ až 4/ plná náhrada trov konania. Žalovaní v rade 2/ až 4/ žiadali, aby súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania aplikoval § 257 CSP a využil svoje moderačné právo a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. Apelovali na morálne hľadisko. Poukazovali na to, že žalované v rade 1a/ a 1b/ sú nezaopatrenými deťmi pôvodného žalovaného v rade 1/ a žalovaní v rade 2/ až 4/ od času, ako sa dozvedeli o existencii sporu, vyvíjali procesnú aktivitu smerujúcu k zmiernemu vyriešeniu sporu. Žalobca s nepriznaním náhrady trov konania nesúhlasil. Uvádzal, že vzniknutú situáciu zavinili výlučne žalovaní neuhrádzaním poskytnutého úveru riadne a včas, v dôsledku čoho nie je možné a spravodlivé od žalobcu požadovať, aby náklady spojené s uplatňovaním nároku znášal sám. V zmysle vyššie citovaného § 257 CSP súd výnimočne úspešnému účastníkovi, ktorému by inak náhrada trov konania prináležala, náhradu trov v celosti alebo v pomernej časti neprizná, ak to odôvodňujú výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa. Výnimočnosť môže vyplývať tak z okolností veci, ako aj z okolností u strán sporu. Zároveň rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania v celosti, resp. ich pomernej časti sa nesmie javiť ako neprímeraná tvrdosť voči subjektom konania a nesmie odporovať dobrým mravom. V

súdenom spore bolo nesporným, že úver zo zmluvy o poskytnutí podpory číslo XXX/XXXX/XXXX nebol splácaný riadne a včas. Súčasne však súd v okolnostiach daného prípadu vzhladol dôvody osobitného zreteľa odôvodňujúce moderáciu trov konania. Manželstvo pôvodného žalovaného v rade 1/ a žalovanej v rade 2/ bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Čadca, sp. zn. 8 C 117/2007 zo dňa 12.11.2007. Žalovaná v rade 2/ v podaní doručenom súdu dňa 8.3.2019 uviedla, že nehnuteľnosť, na ktorú bol úver použitý, od rozvodu neužívala. Predmetný dlh mal splácať pôvodný žalovaný v rade 1/, ktorý v priebehu konania zomrel. Žalobca uvedené tvrdenia žalovanej v rade 2/ o tom, kto uvedený úver splácal, nerozporoval. Žalované v rade 1a/ a 1b/ sú právnymi nástupkyňami pôvodného žalovaného v rade 1/. Hoc preberajú stav konania po ich právnom predchodcovi existujúci ku dňu ich pripustenia do konania, žiadnym spôsobom sa na vzniku daného súdneho konania nepodieľali. Rovnako žalovaní v rade 3/ a 4/ ako ručiteľia, ktorí do konania vstúpili až v jeho priebehu, vznik sporu nevyvolali. Z uvedeného preto podľa názoru súdu vyplýva logický záver, že rozhodujúci podiel na vzniknutej situácii a existencii sporu mal práve pôvodný žalovaný v rade 1/, ktorý, ako už bolo uvedené, počas konania zomrel. Zároveň súd u žalovaných prihliadal aj na ich aktívne konanie zamerané na zmierlivé ukončenie sporu a na uhradenie celého nároku žalobcu, ktorý mu vyplýval zo zmluvy o poskytnutí podpory číslo XXX/XXXX/XXXX a ktorý bol žalovaným i žalobcom v rámci emailovej komunikácie zo dňa 25.2.2019 riadne vyčíslený. Celý tento zostatok nároku žalobcu zo zmluvy o poskytnutí podpory číslo XXX/XXXX/XXXX, t. j. istina úveru, zmluvný úrok, úrok z omeškania a zmluvná pokuta, bol žalovanými žalobcovi poukázaný podľa vkladového lístka z Tatra banky, a. s. dňa 7.3.2019. Uvedené okolnosti na strane žalovaných v rade 1a/ až 4/, ich snaha o vyriešenie sporu, úhrada celého nároku žalobcu zo zmluvy o poskytnutí podpory číslo XXX/XXXX/XXXX preto podľa názoru súdu odôvodňujú aplikáciu § 257 CSP a moderáciu náhrady trov konania, nie však v plnej výške, ako navrhovali žalovaní, ale iba v pomernej časti, pretože bolo nesporným, že úver riadne a včas uhrádzaný nebol. Súd preto porovnaním okolností, že úver riadne a včas uhrádzaný nebol s vyššie uvádzanými okolnosťami na strane žalovaných v rade 1a/ až 4/ bol toho názoru, že je odôvodnená moderácia náhrady trov konania v rozsahu 50%, t. j. žalobcovi ako úspešnému v konaní priznať náhradu trov v rozsahu nie 100%, ale v rozsahu 50%. Takýto rozsah náhrady trov konania nebude podľa názoru súdu ani na ujmu žalobcu, ktorý, ako správne žalovaní vo svojich podaniach uviedli, je subjektom nakladajúcim s veľkým objemom finančných prostriedkov, je svojim rozpočtom napojený na rozpočet ministerstva. Preto zo všetkých uvedených dôvodov súd vo výroku o trovách konania v súlade s § 257 CSP rozhodol tak, že žalobcovi ako úspešnému v konaní priznal voči žalovaným v rade 1a/ až 4/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 50%, o výške ktorej náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Čadca písomne v štyroch vyhotoveniach.

Podľa § 363 C. s. p. v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C. s. p. ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti v podaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis. Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcim konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 365 ods. 1 C. s. p. Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 C. s. p. odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 C. s. p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozsudkom splnená dobrovoľne, je možné navrhnúť výkon rozhodnutia.